

Nagy Erika

Az özvegy

Meleg volt, csend és békesség. Az óriási gesztenyefa olyan volt sudár ágaival, mintha az alatta ülő öregúr nyugalmát őrizné szelíd áhítattal.

Márton unottan, közömbös arccal ült a padon, arca visszafojtott indulatot tükrözött, olyan volt, mint egy feszültséggel teli izzó kőzet. Étvágytalanul turkált az ételben, majd tányérja mellé tette a kanalat. Rázta a hideg, émelygett a gyomra. Valami megmagyarázhatatlan inger következtében becsukta a szemeit, ökölbe szorította kezeit, majd, mint a vulkán, kitört belőle: Magdus! Az első szó, amit napok óta ejtett ki a száján. Megkönnyebbült.

Hatalmas roppanással kiegyenesítette hajlott hátát, megtörölte verejtékező homlokát. Reszkető, hideg kezével gyufát vett elő a zsebéből, s lassan szipákolva rágyújtott öreg pipájára. Kellemes dohányillat úszott a levegőben. Távol jártak a gondolatai, túlságosan is távol.

A délutáni szenderegés idejét a közelben dolgozó ácsok szerszámainak csattogása kissé megzavarta, de az ütemes kopácsolás és a tikkasztó hőség hamar elaltatta. Mélyen, egyenletesen lélegzett. A fáradt, megviselt arc vonásai kisimultak.

Álmodott, s a képek hosszú sorban vonultak el szemei előtt. Ősszekavarodott benne a jelen és a múlt- arcok, hangok, szavak. Maga előtt látta felesége telt, fehér arcát, húséges barna szemét, a koporsót, melyben feküdt, a koszorúkat, melyek elborították az imádott asszony sírhelyét. Hallotta erőtlen, szomorúan csengő hangját, az orvos kegyetlen szavait. Látta az élet tusakodását a halállal, s a hosszú, egyenes utat, amelyen az asszony lebegett az örökkévalóság kapuja felé. Minden kép csak egy pillanatilag, szemhunyásnyi ideig tartott, majd egyszer csak szertefoszlott. Felébredt. Nem tudta mennyit aludt, csak érezte, hogy fázik. Szemeiben a szomorúság nedves fénye vibrált. A közeli erdő felől illatos levegő csapta meg az orrát. Eltűnt a nap, csörtető szél támadt. Várt pár percig, erőt gyűjtött, hogy elgémberedett lábai új erőre kapjanak, s ha nehézkesen is, de engedelmessé válnak.

Hamuszín arccal, ernyedten lecsüngő karral bekóválygott a házba, a csapból vizet engedett, hogy leöblítse a torkára száradt egyedüllét érzését. Bízva abban, hogy ez segít eltüntetni a fájdalmat, ami úgy volt jelen életében, mint az egymásra zuhanó fatörzsek. Leült, nyugtalan tekintetét körbejárva megpróbált nyugalmat erőltetni magára, de hasztalan. Túlságosan az asszony hatása alatt állt még, az ő szemeivel nézett, az ő idegeivel érzett, és most, hogy Magdus halott, a sötétség súlya telepedett rá.

Vacsora nélkül, elkínzottan tért nyugovóra, de álom nem jött a szemére. Ha-

nyatt feküdt, feje alatt összekulcsolt kézzel. Hallgatta, amint szíve a mellkasában szivattyúzza a vért, és a halántékába nyomja. Az idő lassan telt, de nem érzékelt. Vágyott asszonya után a titokzatos, időtlen végtelenségbe. Maga előtt látta félnék, meghatóan szép szemeit, melyek csalogatják őt, hogy átlépje az áhított örökkévalóság küszöbét.

Hajnalban felkelt, kívánszorgott a szobából. Lábai elgyengültek, agyára köd ereszkedett. Hirtelen, ösztönös mozdulattal szívéhez kapta kezét, egyet sóhajtott, vagy legalábbis úgy tűnt, mintha sóhajszerű lehelet röppenne el az ajkáról. Mint a kettévágott fa, úgy zuhant élettelen teste a szőnyeggel borított padlóra. Csend vette körül, végtelen, síri csend.